

skarżącej w wykazie osób, grup i podmiotów, których fundusze i zasoby gospodarcze są zamrożone na podstawie art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB^(*) i art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 w ramach zwalczania terroryzmu.

W uzasadnieniu swojej skargi strona skarżąca powołuje się na siedem zarzutów dotyczących w odniesieniu do zawiadomienia Rady 2010/C 188/09:

— naruszenia art. 297 ust. 2 akapit trzeci TFUE ze względu na to, że stronie skarżącej to zawiadomienie nie zostało notyfikowane, a samo umieszczenie zawiadomienia w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej nie może być uważane za takie notyfikowanie aktu;

— naruszenia art. 41 ust. 2 lit. b) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jako że wspomniane zawiadomienie było prawie niedostępne dla strony skarżącej;

— naruszenia art. 6 ust. 3 lit. a) europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wartości (EKPC) dotyczącego prawa oskarżonego do niezwłocznego otrzymania szczegółowej informacji w języku dla niego zrozumiałym o istocie i przyczynie skierowanego przeciwko niemu oskarżenia;

a w odniesieniu do decyzji 2010/386/WPZiB i rozporządzenia nr 610/2010:

— oczywistego błędu w ocenie, gdyż Hamas jako zgodnie z prawem wybrany rząd nie może zostać wpisany do wykazu terrorystów według zasady nieingerencji w wewnętrzne sprawy państwa;

— naruszenia praw podstawowych strony skarżącej poprzez naruszenie:

— jej prawa do obrony oraz prawa do dobrej administracji, gdyż decyzja o utrzymaniu strony skarżącej w wykazie osób, grup i podmiotów, których fundusze i zasoby gospodarcze są zamrożone, nie została poprzedzona przedstawieniem dowodów ją obciążających, a stronie skarżącej nie umożliwiono skutecznego przedstawienia jej punktu widzenia w przedmiocie tych dowodów; i

— naruszenia prawa własności ze względu na to, że zamrożenie funduszy strony skarżącej stanowi nieuzasadnione ograniczenie jej prawa własności;

— naruszenia obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 296 TFUE ze względu na to, że Rada nie zawarła wyraźnego uzasadnienia ani w decyzji 2010/386/WPZiB, ani w rozporządzeniu 610/2010.

(*) Zawiadomienie Rady 2010/C 188/09 z dnia 13 lipca 2010 r. dla osób, grup i podmiotów umieszczonych w wykazie przewidzianym w art. 2 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu (Dz.U. C 188, s. 13).

(2) Decyzja Rady 2010/386/WPZiB z dnia 12 lipca 2010 r. aktualizująca wykaz osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu (Dz.U. L 178, s. 28).

(3) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 610/2010 z dnia 12 lipca 2010 r. wykonujące art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1285/20 (Dz.U. L 178, s. 1).

(4) Wspólne stanowisko Rady 2001/931/WPZiB z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu (Dz.U. L 344, s. 93).

Skarga wniesiona w dniu 14 września 2010 r. — Węgry przeciwko Komisji

(Sprawa T-407/10)

(2010/C 317/61)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Republika Węgierska (przedstawiciele: M. Fehér i K. Szíjjártó, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 3 i 4 oraz załącznika II do decyzji Komisji C(2010) 4593 z dnia 8 lipca 2010 r. dotyczącej dużego projektu „Roboty związane ze zmianą linii kolejowej Budapeszt Kelenföld Székesfehérvár Boba, część I, faza 1” będącego częścią programu operacyjnego „Transport” przeznaczonego na pomoc strukturalną z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i Funduszu Spójności w zakresie, w jakim omawiane przepisy ustanawiają górną kwotę, do której ma zastosowanie stopa współfinansowania, w taki sposób, że wyłączają z wydatków kwalifikowalnych płatności z tytułu VAT,

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podważa w części decyzję Komisji C(2010) 4593 z dnia 8 lipca 2010 r. dotyczącą dużego projektu „Roboty związane ze zmianą linii kolejowej Budapeszt Kelenföld Székesfehérvár Boba, część I, faza 1” będącego częścią programu operacyjnego „Transport” dotyczącego przyznanej w ramach Celu Konwergencja pomocy strukturalnej z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i Funduszu Spójności. W omawianej decyzji Komisja zatwierdziła płatność wkładu na rzecz omawianego dużego projektu ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i Funduszu Spójności. Ponadto Komisja uznała, że kwota podlegająca odzyskaniu z tytułu VAT nie może zostać włączona do górnej kwoty, do której ma zastosowanie stopa priorytetowego współfinansowania programu operacyjnego w przypadku omawianego dużego projektu.

W skardze skarżąca podnosi, że Komisja wydała zaskarżoną decyzję naruszając przepisy prawa Unii obowiązujące w tej dziedzinie, a w szczególności art. 56 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1083/2006⁽¹⁾ i art. 3 rozporządzenia (WE) nr 1084/2006⁽²⁾.

Skarżąca uważa, że art. 3 lit. e) rozporządzenia nr 1084/2006 wyraźnie stanowi, iż podatek VAT podlegający zwrotowi nie kwalifikuje się do wsparcia finansowego ze środków Funduszu Spójności. Zdaniem skarżącej z przepisu tego bezsprzecznie wynika, że jest natomiast wydatkiem kwalifikowalnym podatek od wartości dodanej niepodlegający zwrotowi. W związku z powyższym i uwzględniając, że w kontekście przepisów Unii lub przepisów krajowych dotyczących podatku VAT beneficjent dużego projektu, którego dotyczy zaskarżona decyzja (Nemzeti Infrastruktúra Fejlesztő Zrt.), nie jest podatnikiem, a zatem nie może żądać zwrotu kwoty naliczonego podatku, skarżąca podnosi, że Komisja nie powinna wyłączyć w zaskarżonej decyzji z zakresu pomocy wydatków przeznaczonych na rzeczony podatek.

Ponadto skarżąca zarzuca, że Komisja nie uznając za kwalifikowalne wydatków, które w rozporządzeniu nr 1084/2006 nie zostały wymienione wśród wydatków niekwalifikowalnych i które we właściwych przepisach krajowych zostały wyraźnie uznane za kwalifikowane, pozbawiła państwa członkowskie w zaskarżonej decyzji uprawnień przysługujących im na podstawie art. 56 ust. 4 rozporządzenia nr 1083/2006.

Skarżąca twierdzi także, że kryterium ustanowione przez Komisję, zgodnie z którym podatek VAT naliczony przez beneficjenta „podlega odzyskaniu” w ramach podatku VAT, który zarządca infrastruktury zbudowanej przez beneficjenta odzyskuje z pobieranych opłat, stanowi bardzo szeroką interpretację pojęcia „podlegającego zwrotowi podatku od towarów i usług” zawartego w art. 3 lit. e) rozporządzenia nr 1084/2006, która nie mieści się w zakresie tego przepisu i jest sprzeczna z przepisami Unii dotyczącymi podatku VAT. Zdaniem skarżącej beneficjent wykonujący roboty budowlane i podmioty zarządzające zbudowaną infrastrukturą są od siebie niezależne i są ze sobą powiązane jedynie pośrednio zgodnie z odpowiednimi przepisami prawnymi, a zatem nie poprzez działalność gospodarczą. W tym względzie skarżąca twierdzi, że beneficjent jest zobowiązany ponieść w rzeczywistości i ostatecznie ciężar naliczonego podatku VAT.

W końcu skarżąca twierdzi, że ani rozporządzenie nr 1083/2006, ani rozporządzenie nr 1084/2006 nie umożliwiają interpretacji, zgodnie z którą Komisja może oprzeć swą decyzję na wydatkach kwalifikowanych, do których zaliczono kwalifikowalny VAT, na okoliczności faktycznej, że państwo członkowskie mogło wybrać inne rozwiązanie prawne dotyczące rozwoju projektu i zarządzania infrastrukturą. W tym względzie skarżąca twierdzi, że organizowanie zarządzania infrastrukturą krajową i związanymi z nią usługami publicznymi jest zasadniczo kompetencją państw członkowskich. Skarżąca uważa również, że pod warunkiem, iż spełnione są przesłanki przewidziane w uregulowaniach Unii, Komisja musi zaakceptować rozwiązanie wybrane przez państwo członkowskie, wraz z konsekwencjami wynikającymi w odniesieniu do uznania

wydatków za kwalifikowalne z okoliczności, że beneficjent jest podatnikiem podatku VAT lub nim nie jest.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz.U. L 210, s. 25).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1084/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające Fundusz Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1164/94 (Dz.U. L 210, s. 79).

Skarga wniesiona w dniu 15 września 2010 r. — Socitrel przeciwko Komisji

(Sprawa T-413/10)

(2010/C 317/62)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Socitrel — Sociedade Industrial de Trefilaria, S.A. (São Romão de Coronado, Portugalia) (przedstawiciele: F. Proença de Carvalho i T. de Faria, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności w części art. 1 i 2 decyzji Komisji z dnia 30 czerwca 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 Porozumienia EOG (sprawa COMP/38.344 — Stal sprężająca) w zakresie dotyczącym skarżącej,

— znaczne obniżenie kwoty nałożonej grzywny,

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja zaskarżona przez skarżącą w ramach niniejszego postępowania jest tożsama z decyzją stanowiącą przedmiot skargi w sprawie T-385/10 ArcelorMittal Wire France i in. przeciwko Komisji.

W swej skardze skarżąca podnosi, że:

(i) zaskarżona decyzja zawiera istotne braki w uzasadnieniu powodujące naruszenie art. 296 TFUE; miało miejsce naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań ze względu na zastosowanie nałożonej grzywny, co z kolei stanowiło naruszenie prawa do obrony przysługującego skarżącej dotyczącego obliczenia omawianej grzywny;